

XV.

*Ai hát. Ai hát. Lời sao mệt?
Máu nhỏ bàn tay. Dầu chấm hết?
Ở đó tôi nhốt thời thanh xuân
Trên nắm mộ xanh hoa nở miết.*
(thơ Trần Nghi Hoàng)

Dalat, Chủ nhật 16/2/1975

Lần thứ hai Ngô đến thăm khi anh đã về Nguyễn Hoàng buổi sáng. Sau một lúc ngập ngừng, Ngô lên tiếng:

“Lâu rồi không đến Duy Tân, hôm qua trở lại, anh có nghe các cô vũ nữ kể rằng Thu Vân và anh Ngọc gặp rất nhiều điều phiền muộn để đưa đến đổ vỡ?”

Tôi nhìn Ngô, cố tìm xem có phải đúng như lời anh rằng “*Ngô là con người thủ đoạn*” hay không? Nhưng khuôn mặt Ngô chẳng nói lên điều gì khác ngoài một nỗi ân cần thăm hỏi.

Tôi cúi đầu đáp :

“Điều anh nghe là đúng, nhưng chỉ đúng một nửa. Thu Vân và anh Ngọc đang cố hàn gắn lại với nhau sau lần đổ vỡ vừa qua.”

Ngô đưa ra nhận xét:

“Lúc này trông Thu Vân tiêu tụy buồn bã quá, khác hẳn với lần anh gặp tháng 11/1974 ở Duy Tân”.

Tôi ngồi im nhìn bản nhạc đang cầm trên tay, tâm trạng bức rức ghê gớm theo một sự trở lại có thể xảy ra của anh, lòng những muốn bảo thẳng Ngô đi về đi, nhưng do dự mãi chẳng nói lên được lời nào. Dầu biết anh rất căm thù Ngô và bản thân tôi cũng không có nhiều hảo cảm cho Ngô, nhưng tự sâu thẳm trong lòng, có một cái gì đó vẫn cứ bắt tôi phải tin rằng Ngô đối với tôi rất chí tình. Điều này không thể giải thích hay chứng minh, mà chỉ là cảm nhận. Do đó, tôi kể phác câu chuyện cho Ngô nghe.

Ngô trầm ngâm:

“Thu Vân và anh Ngọc đều là những con người có thực tài, một sự kết hợp xứng đáng, lẽ ra phải rất hạnh phúc mới đúng.”

Đột nhiên Ngô hỏi:

“Thu Vân có thấy rằng mình đang thua thiệt trong cuộc tình tay ba không lối thoát?”

Tôi thấy khó chịu vì câu hỏi này. Dầu vậy, cái vẻ trang nghiêm trong mắt Ngô đã giữ kíp những lời không nên nói đang muốn tuôn khỏi miệng tôi. Tôi cố nhã nhặn đáp:

“Với Thu Vân, tình yêu không có sự so đo hơn kém. Chưa bao giờ Thu Vân nghĩ là **được hay thua** kể từ khi đi vào đời anh Ngọc. Lại nữa, Thu Vân yêu anh ấy chính bởi hiểu rõ cái tài hoa của anh Ngọc.

Vì vậy, trước bất cứ dèm pha nào chung quanh, cũng đều thấy mình có lý để yêu.”

Ngô lắc đầu:

“Nhưng Thu Vân có nghĩ cái thể của Thu Vân không phải là một lợi thể. Người ta có thể bỏ vợ chứ không ai bỏ con hết. Anh Ngọc cũng vậy. Chính đây là điều bà Lan khai thác, dùng tình cảm thương con của anh Ngọc để làm cho Thu Vân mệt mỏi và tự ý rút lui?”

Tôi thốt bàng hoàng theo câu nói Ngô. Sự thật này, từ lâu tôi có nghĩ, vậy mà tại sao khi Ngô nói ra, tôi vẫn thấy lòng đảo điên kỳ lạ? Phải chăng tôi còn quá yêu đuối trước búa rìu dư luận, những con người, nếu không chống đối thì cũng lên tiếng can ngăn mối tình chúng tôi?

Tâm trạng đăm thành cực kỳ chán nản, tôi bày tỏ:

“Mỗi lần nghĩ đến cái tận cùng kết thúc bằng sự thật như anh vừa nói, quả là chán đến chỉ muốn say. Đây đúng là điều mà Thu Vân rất sợ phải nghe hay suy nghĩ tới: *‘Mình sẽ còn khổ rất nhiều theo vợ con anh Ngọc.’*”

Tôi táy máy bóc từng viên Valium 10mg bỏ vào miệng. Đạo sau này, cái *doze* thuốc ngủ tăng dữ dội, mỗi ngày tôi phải uống nguyên một vỉ Tranquinal hay Valium 10mg mới đủ được giấc ngủ độ 4 tiếng đồng hồ.

Ngô hỏi:

“Thu Vân uống thuốc gì vậy?”

Tôi đáp thản nhiên:

“Thuốc ngủ! Bây giờ đã đến giờ dùng nó, Thu Vân cần ngủ một chút trước khi đi đàn đêm nay.”¹

Vừa nói, tôi vừa tiếp tục uống.

Ngô kêu lên:

“Chưa từng thấy ai uống nhiều thuốc ngủ như Thu Vân!”

Tôi cười:

“Mỗi ngày đều như thế anh ạ!”

Ngô vỗ về:

“Thôi đừng uống nữa. Tối nay anh Ngô sẽ đến Duy Tân nghe Thu Vân đàn.”

Tôi lắc đầu:

¹ Sau này, khi cuộc tình chúng tôi đã vỡ, từ một cuộc cãi vã lớn, anh cho rằng tôi chỉ là kẻ tự bi thảm hóa mình trước những người đàn ông như Ngô. Tuy nhiên, anh không hiểu rằng tôi cô đơn quá đỗi trong đời sống anh và dư luận chung quanh. Luôn cả phía dư luận có thiện cảm cho tôi (như Ngô) tôi cũng cô đơn nữa khi nhận ra điều thật rằng **“*Chẳng bất cứ ai là không kết tội tôi trong tình yêu dành cho anh*”**. Thuốc ngủ và rượu là những níu kéo thân thiết, còn những người đàn ông say mê tiếng đàn tôi (như Ngô) có đáng xá gì cho tôi phải bận tâm?

“Cảm ơn anh, nhưng thật thì Thu Vân cần giết chết trí óc mình mỗi khi đối diện với sự thật sau cùng như anh vừa nói.”

Và tôi mệt mỏi:

“Bây giờ anh Ngô về đi, đã đến giờ Thu Vân cần ngủ một chút.”

Lúc đứng trên thang gác nhìn xuống, thấy anh đang đối diện Ngô nơi ngưỡng cửa chính tự hỏi nào không biết, trái tim tôi chợt nhói đau kỳ lạ. Anh không bước lên thang lầu dẫn đến phòng tôi mà đi thẳng vào phòng đám ca nhạc sĩ.

Thuốc ngấm, tôi mê đi từ 1 giờ trưa đến 5 giờ chiều, tỉnh dậy vẫn không thấy anh đâu; lòng thật lo lắng nhưng cũng không biết cách nào để gặp được.

*

* *

6 giờ chiều, anh lên phòng tôi, đứng nhìn quanh, giọng mai mỉa: “Tình tứ em nhỉ?”

Tôi sợ hãi nhìn anh. Cả một nỗi giận dữ phủ đầy trên khuôn mặt, anh đến ngồi vào một góc giường, bắt đầu đay nghiến:

“Em còn định làm nhục anh đến chừng nào nữa? Hôm em đi Sài Gòn, thằng Đại úy Chương rút súng ra hăm dọa anh chưa đủ sao, lại còn muốn thằng Đại úy Ngô bắn ngay vào đầu anh, em mới thỏa mãn?”

Tôi vô cùng ngỡ ngàng theo những khám phá ấy, nhưng không dám hỏi gì hết.

Anh tiếp, điệu cay đắng:

“Anh là đàn ông, anh phải giải quyết sao đi chứ. Nếu để vợ anh làm khổ Thu Vân hơn nữa, họng súng này sẽ không từ anh đâu. Tôi xem Thu Vân như em gái...”

Ồi chao! Em gái! Em gái! Lại còn thằng Đại úy Ngô:

‘Anh nên lo cho Thu Vân một chút! Trông cô ấy thật tiều tụy. Cô ấy phá sức quá đi!’”

Đột nhiên anh to tiếng:

“Còn gì nữa? Kê khai hết cùng đám đàn ông bao quanh em hằng đêm trong *dancing* đi! Rằng bà Lan hành hạ em, rằng con anh làm khổ em, rằng anh chửi mắng em, để thiên hạ lại đây bắn anh! Cứ làm đi!”

Tôi khỏ sở van nài:

“Em xin lỗi anh. Vụ Đại úy Chương em không hề biết. Còn Ngô thì anh ta lại đây chúc Tết chúng mình chứ đâu riêng gì em.”

Anh tức giận:

“Anh không cần ba cái thằng ấy chúc Tết gì cả. Bởi tự em mà anh không dám nhìn mặt ai trong thành phố này, nói gì đến Tết nhất.”

Tuôn xối xả vào mặt tôi những lời cay độc, anh không tiếc gì những danh từ ghê gớm nhất để thốt ra bằng miệng, gọi tôi là đứa con

gái trắc nết, rồi tự mĩa mai mình là anh chồng nhục nhã vì bị cấm sùng...

Tôi ngồi im trước những lời xỉ vả, đầu óc quay cuồng theo câu nói của Chương và Ngô. Trái tim dậy lên niềm rung động mà thốt nghe lòng thương anh băng khuâng. Làm chồng tôi, anh quả tình rất khổ! Và đúng như anh nói, chung quanh tôi còn quá nhiều những người đàn ông si mê sẵn sàng “*lên lớp*” dạy anh bài học làm chồng một cách trịch thượng trước mặt anh.

Khi trời đã tối, tôi níu tay anh, van nài:

“Tha thứ cho em, em không cố ý.”

Tức thì anh gạt ra, mạnh đến nỗi tôi ngã dúi vào xó giường. Sau đó anh bỏ đi đến *dancing* một mình.

Còn lại trong phòng, đầu óc chán nản cùng cực, lòng tự biết khó tìm thấy một cơ hội hàn gắn thứ hai, tôi quyết ý ra đi. Anh vẫn lo lắng có ngày tôi sẽ bứt ra đi và chính tôi cũng nghĩ thế trong những lần tâm tư rơi vào vũng tuyệt vọng. Vậy thì tại sao không lần này thực sự làm điều ấy? *Sự ra đi không như Hùng Lèo nói, cũng chẳng giống Ngô khuyên, mà là điều tất phải xảy ra, như lần nào đã xa, tôi đến trong cuộc đời anh?* Vấn đề cần nhận thức là khả năng con người chỉ hữu hạn, trong khi mơ ước lại vô cùng rộng lớn. Vì vậy, cuối cùng cũng có một lần tôi hẳn phải nhận ra cái hữu hạn trong khả năng chịu đựng của mình.

*

**

Lúc 10 giờ tối, nghe tiếng Ngô gọi tên tôi từ dưới lầu:

“Anh đến *dancing*, ngồi mãi không thấy Thu Vân ra đàn nên đến hỏi thăm xem có gì lạ? Ngày mai anh về Bảo Lộc làm việc.”

Nơi khung cửa hẹp, tôi hỏi Ngô:

“Ban trưa anh đã nói gì với anh Ngọc?”

Ngô cúi đầu đáp:

“Anh chỉ trình bày rằng thấy Thu Vân tiều tụy quá nên xin anh ấy lo cho Thu Vân một chút.”

Tôi thốt bàng hoàng nhận ra ***sự nhục nhã của một người chồng*** khi có một người đàn ông khác lưu ý mình về cách lo lắng cho vợ. Giọng tôi buồn bã:

“Đời sống tụi này không bao giờ có hạnh phúc là ***do từ những chi phối phiền phức từ bên ngoài đưa đến*** chứ không phải do từ chính Thu Vân hay anh Ngọc. Anh cũng là một trong những chi phối phiền phức đó. Nếu anh thật lòng quý trọng tiếng đàn Thu Vân thì xin đừng bao giờ gặp Thu Vân nữa.”

*

**

11:30 khuya, anh từ Duy Tân trở về, lên thẳng phòng tôi. Nhìn sự trống trải chung quanh, anh không nói gì, im lìm ngồi vào bàn, mở cuốn nhật ký của tôi mà viết lên trên ấy:

“Không bao giờ tôi còn hiểu được những điều đã xảy ra. Hạnh phúc đến thật gần nhưng chúng tôi cùng một lượt chối bỏ, trong khi chúng tôi đã trải qua biết bao khó khăn từ đủ mọi phía. Hạnh phúc lại được bắt đầu xây dựng lại từ con số không và ngay khởi cuộc, chúng tôi lại thua, trong khi ao ước đời đời có nhau. Không bao giờ tôi còn hiểu được những điều xảy ra. Bây giờ chỉ còn lại một nỗi xót xa tràn ngập tâm hồn, xót xa cho tôi, cho nàng, cho chúng tôi hay cho mọi người?”

Tôi lo lắng theo dõi từng phản ứng nhỏ của anh, lòng âm thầm tự nhủ: *“Đã hết rồi một may mắn níu kéo khác.”*

Thật lâu, tôi rụt rè gọi:

“Anh!”

Anh quay lại nhìn thẳng tôi, bình thản hỏi:

“Nếu em biết rằng có một người đàn bà lúc nào cũng chỉ chờ vờn quyen rũ chồng em trước mặt em, chồng em lại nhận lúc em đi vắng mà tiếp người đàn bà ấy, thì em sẽ làm sao?”

Tôi biết anh đang giăng ra một cái bẫy, nên đáp:

“Em sẽ sáng suốt dò xem phía người đàn bà đó ra sao? Nếu biết rằng chồng em chỉ yêu em, em sẽ cùng anh ấy loại người đàn bà ra khỏi vòng quyen rũ. Còn nếu anh ấy để tự ngã vào tay bà ta, em sẽ mãi mãi bỏ ra đi.”

Anh lại hỏi:

“Nhưng nếu người đàn bà vẫn li lợm quyen rũ, dù biết rằng chồng em chỉ yêu em, và chồng em lại tiếp bà ta ngay trong phòng ngủ?”

Tôi buồn bã đáp:

“Đâu phải là em thích như thế. Chỉ tại mình nghèo quá, kiếm được mỗi căn phòng này, nên nếu có khách, em biết tiếp nơi đâu? Anh cũng hiểu rằng em còn khờ khạo lắm, làm sao nhận thức được bao mảnh khé của kẻ khác? Anh là chồng em, anh nên dạy bảo hơn là giận dữ như thế với em.”

Anh lặng im từ đó.

[]

Dalat, thứ Hai 17/2/1975

Buổi sáng, tôi e dè:

“Anh hãy tha thứ cho em!”

Khuôn mặt anh trầm ngâm, lâu lắm mới cất tiếng hỏi:

“Em có thật muốn dừng lại chưa?”

Tôi vội gạt đầu như vừa chớp được một kẽ hở may mắn.

“Em có thật chắc rằng em yêu anh và chỉ muốn làm vợ anh? Em có quyết tâm không bao giờ để anh phải đau khổ lần nữa theo các người đàn ông đeo đuổi em như trường hợp cũ?”

Tôi lại gật đầu.

Im lặng một lúc, anh nói: “Anh muốn đưa em đến sống trong một thành phố lạ, nhưng sợ rằng rồi cũng sẽ có một Phạm Hùng, một Đại úy Chương, Đại úy Ngô khác nữa.”

Tôi khò sở trước sự khò sở của anh, cúi đầu đáp:

“Em đâu thể nào ngăn cản được lòng si mê của kẻ khác dành cho? Chỉ mong anh tin một điều duy nhất rằng, em là con người rất chung thủy. Từ khi yêu anh đến nay, em chưa hề có chút ý nghĩ xằng bậy theo bất cứ người đàn ông nào.”

*

* *

Lúc 1 giờ trưa, anh gõ cửa phòng tôi, nói nhanh:

“Anh về Nguyễn Hoàng, thấy bà ấy đi đâu mất nên trở ra đây ngay. Em hãy ở yên trong phòng, đừng bước ra ngoài.”

Và nói thêm:

“Anh ở dưới phòng Kim Chi, em an lòng nhé.”

Thốt nhiên tôi hiểu rằng anh đã tha thứ cho tôi.

Đúng như anh lo lắng, chỉ vì đưa con trai lớn của anh trốn theo bạn bè đi Sài Gòn chơi mà cả một phần nộ kinh hoàng của người đàn bà đổ lên tôi chiều nay.

.....

(Bỏ 7 dòng vì kinh hoàng quá!)

.....

Trong phòng tôi, buổi chiều.

Người đàn bà ngồi ở mép bàn viết thở hắt hắt vì dùng sức quá mạnh và chửi rửa quá nhiều. Kim Chi và chị Phụng (con gái bà chủ nhà) đứng hai bên canh chừng hành động bà. Anh ngồi giữa phòng, trên một chiếc đầu thấp, đầu cúi gục, tóc tai rũ rượi, lặng im bất động. Tôi ngồi trên giường ngủ kê trong góc, chân xoắn dài, lưng dựa vào tường; trên đùi là một cuốn sách mở ra trước khi người đàn bà bất ngờ đột nhập vào phòng. Tôi vẫn cúi đầu đọc những dòng chi chít mà chẳng hiểu gì, cũng không lắng nghe những lời thô tục của người đàn bà ra rả bên tai. Nơi vùng ngực và phần dưới thân thể đau ran rát vì những móng nhọn bà đã cào cào ban nãy.

Có lúc tôi ngẩng nhìn anh và người đàn bà. Một chút nhói đau dấy lên trong lòng khi nghĩ rằng anh, con người tôi yêu dấu tôn vinh, có sao lại bị chà đạp tận cùng như thế? Đồng thời, nỗi xót thương cho người đàn bà lan nhẹ trong tim, tôi đo lường được thể nào là lòng ghen ghê gớm đang dày xéo tâm tư bà. Và tôi tự nhếch môi cười mỉm khi cả chính tôi nữa cũng không thoát được ra ngoài cái vòng tình cảm mù rồi.

Có lẽ điên tiết vì nụ cười tôi, người đàn bà chụp vội cái bình hoa bằng chai để trên bàn, ném mạnh về phía tôi. Anh nhìn thấy, đưa tay

lên vừa kịp gạt ngang; cái bình bay vút vào tường, vỡ nát, nước bắn ra tung toé. Nhìn những cánh *marguerite* đập vùi toi tả, tôi nghe lòng thật dao động, nhưng cố giữ bề ngoài bình tĩnh, bật quẹt châm thuốc hút, nhả khói lên trần nhà. Kim Chi tỏ ra khó chịu thật sự:

“Chị Lan đang giận mà em hút thuốc sao? Em vô lễ quá!”

Tôi cười thành tiếng mông:

“Vậy mà em tưởng đây là phòng riêng của em chứ?”

Người đàn bà rít lên:

“Trông kìa! Nó hút thuốc như một con điếm nhà thổ!”

Tôi lại mỉm cười.

.....

(Bỏ đi 6 dòng)

.....

Khi cục diện tạm yên, người đàn bà ôm hết những vật dụng nào liên hệ tới anh, từ cái áo ngủ, cái gối, cái mền, đem xuống khoanh sân trống bên cạnh nhà, chất thành đống, đốt trọn.

Còn lại một mình, cửa khóa kín, đầu óc tôi điên đảo hơn bao giờ hết. ***Tôi vẫn biết rõ một điều, không phải tôi chạy đuổi theo ảo ảnh, nhưng cục thế hiện tại có khác nào là ảo ảnh?*** Tự thâm tâm, tôi tin rằng tình yêu và sự cần thiết anh dành nghĩ về tôi đã đến độ cao nhất; mặt khác, cũng không cho là anh tham lam muốn có trong tay một lúc hai người đàn bà. Nhưng *cạnh bên những điều ấy, anh còn cuu mang một bản chất yếu đuối đã quen bị lấn lướt, và trên hết, lương tâm trên bốn đũa nhỏ.* Đây là hai yếu điểm lớn nhất của anh, người đàn bà nắm quá rõ và hết lòng khai thác. Vì lẽ đó, anh sẽ không bao giờ thoát được cái lưới tình cảm lẩn cẩn mà người đàn bà cố tình phủ chụp và cũng sẽ không bao giờ cả anh lẫn tôi tìm thấy tự do đúng nghĩa nếu ngày nào chúng tôi còn hiện hữu cạnh nhau.

Vậy thì tại sao bao phen tự hỏi mà chưa một lần tôi tự mình nắm trái tim mình xiết mạnh? Sao không đơn độc rút chân ra khỏi vòng khổ lụy? Cuộc đời tôi và anh rồi sẽ còn đi đến đâu nữa theo những khổ đau đầy đầy mọi phía? ***Sao tôi cứ mãi tự lừa dối bằng những ảo tưởng hạnh phúc không bao giờ nắm được trong tay?***

Buổi chiều, tôi viết lá thư nhỏ cho anh:

“Anh thân yêu,

Em đến Duy Tân lấy đàn về vì sợ chị Lan sẽ phá hỏng. Đêm nay em xin nghỉ việc. Nếu anh đi làm, nhớ lãnh lương cho em luôn. Hiện tại em không còn tới một đồng bạc! Em sẽ cố thủ ngày đêm trong phòng, có gì cần, anh cứ nhắn Dũng. Hãy tin em một chút, ai cũng xa lánh, chỉ có nó may ra có thể giúp em biết được ý nghĩ và tin tức anh. Em yêu anh và bình tĩnh hơn bao giờ. Anh yên lòng về em, lúc nào em cũng vẫn là của riêng anh. (Xé thư này đi thì hơn.)”

Trong Duy Tân gặp anh vài phút sau đó, tôi giải thích:

“Em nghe chị Lan bảo với bà Kim Chi rằng sẽ đến Duy Tân đêm nay để làm nhục em ngay trên sân khấu. Xin anh cho em nghỉ ít hôm, tránh sự rắc rối có thể xảy ra.”

Khuôn mặt anh khổ sở:

“Em còn yêu anh không?”

Tôi gật đầu, im lặng.

Trong một góc tối của phòng nhảy, chúng tôi ngồi trên một chiếc sofa, hai bàn tay đan quấn lấy nhau. Tiếng anh nghẹn ngào đau khổ:

“Em không đòi hỏi anh đem cho em danh vọng, nhà cửa. Em lại không trộm cắp của ai lấy một đồng. Em cũng chẳng từng giết đến một con kiến bé. Em chỉ mơ ước một mảnh hạnh phúc nhỏ nhoi là sự yên thân cùng với anh. Vậy mà tại sao Thượng Đế không ban cho em điều ấy? Anh mắng em, vợ anh lại cũng đánh em!”

Rồi anh hối hả đi vào *toilette*.

Ngồi một mình trong góc tối, tôi nhìn chiều rơi qua khung kính. Con đường Duy Tân dẫn về hướng thác Cam Ly im lìm thanh vắng. Áng mây trời trôi lơ lửng nơi xa. Mười năm trước, mùa hè 1964 bắt đầu yêu Dalat khởi đi từ ngọn thác Cam Ly, mỗi ngày tôi vẫn ra nằm đọc sách trên thảm cỏ xanh và lắng nghe không chán tiếng nước âm vang từ đỉnh cao đổ xuống bờ vực thẳm. Khi ấy, có bao giờ tôi ngờ rằng rồi một ngày, tâm tư tôi sẽ buồn bã rối bời như hôm nay? Dalat quá đẹp nhưng sao cũng vô cùng nghiệt ngã. Một thời tuổi trẻ của tôi đã in dấu tại đây với đầy đủ những hạnh phúc pha lẫn cay đắng ưu phiền.

Trở lại phòng nhảy, anh dịu dàng nói:

“Em cứ bình tĩnh làm việc đêm nay, mọi sự đã có anh.”

“Nhưng đêm nay em ngủ ở đâu?”, tôi lo lắng. “Chị Lan bảo với bà Kim Chi là sẽ ngồi canh anh suốt đêm, nếu biết anh về phòng em, chị ấy sẽ giết em chết.”

Anh lắc đầu:

“Bà ấy không dám làm gì em nữa đâu. Em cứ yên tâm mà về phòng. Anh sẽ ngồi lại trong góc bar này.”

Tôi buồn bã:

“Lúc này đi vội quá, em bỏ quên chìa khóa ở nhà rồi. Đêm nay, xin để em mượn phòng ở Duy Tân mà ngủ. Anh cứ về đặng bà Kim Chi. Chị Lan thấy mặt anh, tự khắc sẽ không làm gì em nữa đâu.”

*

**

Từ 8 giờ tối, người đàn bà đã đến ngồi trong một góc phòng nhảy. Tiếng đàn chính là những bầu vú cho tôi trút mọi khổ đau. Rõ ràng Thượng Đế chẳng buông tha nên cái nợ tài hoa không biết đến bao giờ mới dứt. Con tầm mồi nhả tơ mà chiếc áo hạnh phúc một đời mơ ước vẫn chỉ là xa xôi ảo ảnh! []

Dalat, thứ Ba 18/2/1975

Suốt một đêm, giấc ngủ đến thật êm đềm khiến tôi vô cùng ngạc nhiên khi tỉnh dậy. Bộ áo trình diễn vẫn mặc trên người. Phải một lúc bàng hoàng mới nhận biết được mình đang ở đâu. Tức thì, nỗi chán nản lan rộng trong tim. Trong căn phòng sang trọng của một *hôtél* lớn, ánh sáng ban mai chan hòa tươi mát, vậy mà tâm tư sao chỉ đè nặng một mối đau buồn?

Về nhà mới hay cả anh lẫn người đàn bà đều đã bỏ đi từ sớm.* Một mối phiền muộn mà chẳng muốn tự kéo mình ra khỏi vũng tối tăm, tôi cứ nằm yên trên giường, nghĩ suy vấn đề trên nhiều mặt. ***Mặt nào cũng đưa đến kết luận rằng sự tranh co giữa tôi và người đàn bà quả là vô nghĩa.*** Luôn cả cuộc đời cũng vô nghĩa, không đáng gì cho tôi phải bám víu yêu thương.

Tâm trạng buổi sáng là thế. Tôi không biết phải làm gì, đi đâu cho vui những u uất đè nặng tâm hồn.

Buổi trưa, anh trở lại đưa tôi đi ăn.

Trong quán, anh kể:

“Đêm qua anh ngủ trên *salon* nơi phòng Kim Chi, còn bà ấy thì cứ ra rả suốt đêm, gọi anh là thú vật. Anh gật đầu: *‘Phải, tôi là thú vật. Nhưng xin nhắc cho bà nhớ rằng bà đang đi ra ngoài giới hạn của bà rồi đó.’*”

□